

nění veřejného žalobce ke stíhání obžalovaného pro právě uvedený trestný čin a bylo proto vyloučeno stíhání obžalovaného pro přestupek podle § 3 zák. o ochraně cti, spáchaný na s. r. Dr. A. B. při soudním výslechu dne 16. května 1935. Uznal-li přes to nalézací soud obžalovaného tímto trestným činem vinným, zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 b) tr. ř.

Čís. 5479.

Zprostil-li nalézací soud obžalovaného pro čin za vinu mu kladený proto, že podle výsledků hlavního přelíčení nebylo tu některé obžalobou uplatňované složky děje, aniž uvažoval o skutku s hlediska jiných zákonných ustanovení, která se k němu mohou vztahovati, nejde o nevyčerpání obžaloby (§ 281, čís. 7 tr. ř.), nýbrž o právní omyl v otázce, zda je tu vůbec trestný čin (§ 281, čís. 9 a) tr. ř.).

»Odstranění« předmětu majetkového ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce je uskutečněno i tím, že dlužník za výkonu exekuce, když vykonavatel hodlal přikročiti k zabavení onoho předmětu, odevzdal (hodil) jej třetí osobě, proti níž byla rovněž vedena exekuce. U pachatele tohoto činu jde o dokonáný trestný čin a nikoli jen o pokus, i když se vykonavatel potom předmětu zmocnil.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1936, Zm I 692/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 15. ledna 1935, jímž byla obžalovaná Anna D. zproštěna podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. z., napadený rozsudek zrušil jako zmatečný a uznal obžalovanou vinnou přestupkem podle § 1 zák. a mař. exekuce z 25. května 1883, č. 78 ř. z.

Z d ů v o d ů:

Odůvodněná jest zmateční stížnost státního zastupitelství do výroku, jímž byl k obžalobě na Annu D. pro zločin podle § 81 tr. z. vynesena rozsudek zprošťující.

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti podle č. 7 a 9 a) § 281 tr. ř., vytýká stížnost, že nalézací soud, zprostiv obžalovanou obžaloby pro zločin za vinu jí kladený, měl uvažovati, není-li ve skutečnostech žalobních ve spojení s okolnostmi teprve při hlavním přelíčení na jevo vyššími skutková podstata jiného trestného činu, totiž přestupku podle § 8 tr. z. a § 1 zák. o mař. exekuce nebo přestupku podle § 314 tr. z.

Předem je podotknouti, že nejde o zmatek podle čís. 7, nýbrž podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Jeť námitka, že soud neuvažoval o skutku s hlediska všech zákonných ustanovení, která se k němu mohou vztahovati, výtkou nesprávného použití zákona. Obžaloba však byla vyřízena, neboť o skutku žalobním, jehož totožnost se nezměnila tím, že odpadl moment násil-

ného vztažení ruky, tedy složka skutku (děje) určující kvalifikaci, bylo rozhodnuto rozsudkem zprošťujícím.

Obžaloba spatřovala hledíc k výsledkům dosavadního řízení vinu obžalované v tom, že za výkonu mobilární exekuce proti ní a jejímu manželu vytrhla peněženku, kterou chtěl výkonný orgán zabaviti, tomuto z ruky a hodila ji svému muži v úmyslu, aby zmařila služební výkon soudního vykonavatele, totiž zabavení peněženky. Nálezací soud podle výsledků hlavního přelíčení zjistil, že činnost obžalované nespočívala ve vytržení peněženky z ruky soudního vykonavatele, nýbrž v tom, že se peněženky, dříve než ji exekuční orgán, chtěje ji zabaviti, uchopil, sama chopila a hodila ji manželů. Podle tohoto zjištění rozsudek vyloučil náslé vztažení ruky a tím kvalifikaci skutku jako zločinu podle § 81 tr. z.

Leč předmětem obžaloby není právní kvalifikace, nýbrž ve smyslu §§ 262, 267 tr. ř. konkrétně označený skutek (č. 3475, 3905, 3957 Sb. n. s.), kterým jest určitý příběh, pokud se týče účasti obžalované na určitém příběhu, který podle názoru obžaloby přivodil trestný výsledek. Bylo proto povinností nálezacího soudu, aby přihlíželo i ke změně, jež doznal skutkový podklad obžaloby výsledky hlavního přelíčení, uvažoval o zažalovaném skutku se všech právních hledisek, jež pricházejí v úvahu, a podřadil skutek ten — jehož totožnost se nezměnila tím, že pominula některá složka obžalobou uplatňovaná — nejsa vázán právními názory obžalobce (§ 262 tr. ř.), pod ten zákon, který se k němu vztahuje.

V konkrétním případě nutil přímo zažalovaný příběh k úvaze o podřadí činu pod ustanovení zákona o maření exekuce. Přestupek podle § 314 tr. z. nepřichází v úvahu, ježto výkon služby směřoval přímo proti obžalované, třebaže zároveň také proti jejímu manželů, a ustanovení § 1 zák. o mař. exekuce je proti všeobecnému předpisu § 314 tr. z. povahy speciální.

Nálezací soud zjistil, že dne 3. září 1934 (obsílka na obžalovanou byla vydána 2. října 1934, takže čin promlčen není) obžalovaná za výkonu exekuce mobilární proti ní a jejímu manželů k vydobytí pohledávky vymáhající strany V. Š. per 179 Kč 55 h, když soudní vykonavatel chtěl zabaviti velikou dámskou koženou peněženku ležící v proutěném košíku, zpozorovavši to, uchopila peněženku a hodila ji svému muži, který se pak o ni tahal s výkonným orgánem. Dále zjistil nálezací soud, že výkonný orgán, který měl na sobě služební čepici se státním odznakem, představil se jako soudní vykonavatel, vykázal se exekučním povolením a v přítomnosti vymáhajícího věřitele žádal zaplacení exekvované částky a když placení bylo odepřeno, prohlásil, že provede zájem.

Tím soud zjistil všechny pojmové znaky skutkové podstaty přestupku podle § 1 zák. o mař. exekuce, a to dokonání, nikoli pokusu, jak zmateční stížnost se domnívá (srov. rozh. býv. víd. nejv. s. Slg. čís. 2612.). Obžalovaná jako dlužnice zmařila konkrétní úřední akt, neboť nebyť jejího zásahu, byl by soudní vykonavatel zabavení peněženky nerušeně provedl, což se mu podařilo teprve po zápasu se spoluobžalovaným V. D. Zjištěná činnost obžalované naplňuje pojem »odstranění předmětu majetkového«, jež náleží k prostředkům maření exekuce, uvedeným v § 1 zák. č. 78/1883 ř. z., neboť odstraněním rozuměti je každou činnost, jejímž

účelem jest ukrytí předmět majetkový a která je k tomu způsobilá; při tom nerozhoduje, zda odstranění to bylo trvalé a že je postřehl výkonný orgán. Neboť jednak odstranění bylo dokonáno už vzetím peněženky s místa, kde byla uložena, a podáním jejím manželu obžalované, byť byl rovněž exekutem, a skutečnost, že výkonný orgán ukrytí postřehl, nezávisela na vůli obžalované stejně jako další skutečnost, že se později podařilo výkonnému orgánu po přemožení odporu manžela obžalované peněženku přece zabaviti.

Úmysl obžalované zmařiti uspokojení svého věřitele, je opodstatněn plně zjištěním soudu nalézacího, že obžalovaná — vědouc, že proti ní je vykonávána exekuce —, když zpozorovala, že výkonný orgán chce zabaviti peněženku, uchopila ji a hodila svému muži, tedy ji odstranila. Zamýšlela tudíž zmařiti konkrétní exekuční výkon, aby se nedostalo věřiteli uspokojení z určité části jejího jmění, totiž peněženky, o níž šlo.

Čís. 5480.

Byla-li zmateční stížnost, podaná beze zmocnění se strany obžalovaného obhájcem chudých, zřízeným jen pro hlavní přelíčení, nalézacím soudem zamítnuta jako podaná osobou neoprávněnou, je stížnost obžalovaného do tohoto usnesení nepřipustná.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1936, Zm II 544/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 14. listopadu 1935, jímž byla zamítnuta zmateční stížnost Dr. J. S., advokáta v Moravské Ostravě, jako obhájce ex offio obžalovaného do rozsudku téhož soudu ze dne 7. května 1935.

Důvody:

Zmateční stížnost, podaná Dr. J. S., advokátem v Moravské Ostravě, jako zástupcem chudých obžalovaného A. D. byla napadeným usnesením zamítnuta podle § 1, č. 1 zákona č. 3/1878 ř. z. jako podaná osobou neoprávněnou, ježto zmocnění Dr. S. jako obhájce chudých, zřízeného podle § 41, odst. 3. tr. ř. pro hlavní přelíčení, končilo provedením hlavního přelíčení, obhájce zřízený podle § 41, odst. 3. tr. ř. není vůbec oprávněn beze zmocnění se strany obžalovaného opověděti po hlavním přelíčení opravné prostředky jménem obžalovaného a Dr. S. přes vyzvání nepředložil v dané mu lhůtě tří dnů plnou moc obžalovaného, vyřazenou před ohlášením zmateční stížnosti.

Dr. S., jemuž usnesení toto bylo doručeno 19. listopadu 1935, nepodal sám stížnost do tohoto usnesení, byl však usnesením z 3. prosince 1935 zřízen per anal. § 421 tr. ř. obhájcem obžalovaného ku přijetí onoho usnesení a případnému provedení opravných prostředků, ježto obžalovaný je t. č. neznámého pobytu, a podal dne 10. prosince 1935